

Jesus í storminum

v16 Men tá ið komið var at kvøldi, fóru lærusveinar hansara oman at vatninum, **v17** og teir fóru í ein bát og ætlaðu at fara yvir um vatnið til Kapernaum. Og tað var longu vorðið myrkt, og Jesus var enn ikki komin til teirra. **v18** Og tað vóru stórar aldur á vatninum, við tað at vindurin var nógvur. **v19** Tá ið teir nú høvdu róð okkurt um fimm og tjúgu ella tríati stádiur, síggja teir Jesus koma gangandi eftir vatninum og nærkast bátinum, og teir ræddust. **v20** Men

hann sigur við teir: »Tað eri eg, ræðist ikki!« **v21** Teir vildu nú taka hann inn í bátin, og straks var báturin komin at landinum, sum teir hildu ímót.

Bíblían er ein livandi bók. Hon hevur nakað, ið hon vil siga okkum. Vit kunnu til dømis lesa Rómverjabrævið fyri at læra, hvat Bíblían lærir og lóg og evangelium. Vit kunnu fáa eina innføring í, hvussu lógin skal skiljast og læra,

hvussu vit ikki eru undir lógarinnar banning, men undir Guds fríðu náði. Á sama hátt kunnu vit lesa um dóp, sakramentir, endatíðina og so framvegis. Tað hevur ómetaliga stóran týdning, at vit brúka Bíbliuna á henda hátt. At vit lesa og taka til okkum hvat Bíblían lærir um ávis evni.

Í Turkalandi tosaði eg einaferð við ein trúboðara, ið greiddi mær frá, at tey høvdu trupulleikar, áðrenn tey skuldu koma til Turkalands. Tá tey einaferð lósu í Bíbliuni, kom eitt vers til teirra: Luk 24,49: “men tit skulu halda tykkum kvirrar í staðnum, inntil tit verða íklæddir kraft frá tí hoga.”. Hetta lítla versið merkir sjálvandi ikki, at øll skulu vera verandi har tey eru, men Gud brúkti júst hetta versið, til at vísa trúboðarunum, at tey skuldi vera eina tíð heima, áðrenn tey fóru avstað.

Greinin her er eitt slíkt dømi. Í Turkalandi upplivdu vit eina buldruta tíð við bumbum, fregnartænastu og andaligan ágangi. Ein dagin tá eg læs í Bíbliuni, var eg komin til Joh. 6,16-21.

Lærusveinarnir eru farnir við báti út á Geneseret vatnið. Teir eru komnir 25-30 stadiur út. Hetta er sindur meir enn hálva leiðina til Kapernaum. So teir eru mitt á vatninum og eru helst í tí mest vandamikla partinum av vatninum - tí tað er so langt til sjóvarmálan, at ikki er hugsingur um at svimja til lands, um nakað skuldi hent.

Tá er tað at Jesus kemur gangandi til teirra og teir ræðast, tí teir halda, at Jesus er eitt spøkilsí (Matt. 14,26). Teir ræðast, tí teir vita, at onki vanligt menniskja kann ganga á vatninum. So teir hugsa, at eitt spøkilsí er á ferð.

Men Jesus sigur við teir: »Tað eri eg, ræðist ikki!« Á grikskum brúkar Jesus orðið ”ego eimi”. Tað eri eg. Jesus leggur dent á, hvør

hann er. Ja, Jesus sigur, at av tí at hann er tann hann er, so hava lærusveinarnir ikki orsök at óttast.

Men hvør er Jesus? Fyri at kanna hetta, kunnu vit hyggja eftir nøkrum nøvnum, ið Jesus hevur í Bíbliuni.

Titus 2,13: *Væntandi hina sælu vón og opinberingina av dýrd hins stóra Guðs og frelsara várs, Jesu Krist.*

Jesus er hin stóri Gud og okkara frelsari. Jesus er Gud. Hann hevur alt vald. Alt er í hansara hond. Hann hevur skapað alt. Hann er aftanfyrir alt. Hann er hátt upphevaður yvir alt. Hann er dýrd. Hann er góðska. At Gud er soleiðis, kunnu kristin, muslimar og jødar taka undir við. Men Paulus sigur meir enn hetta. Jesus er Gud og frelsari. Hann ynskir at bjarga okkum. Hann leggur í okkum. Ja, vit eru elskað av Jesusi. Hann elskar okkum og ynskir at bjarga okkum.

Heb. 13,20: *Men Guð friðarins, sum førði upp frá deyðum hin stóra hirða seyðanna, við blóði av ævigum sáttmála, harra okkara, Jesus*

Jesus er okkara hirði. Hann ynskir at leiða okkum. Hann ynskir, at bjarga okkum úr vanda. Hann ynskir, at vera okkara leiðari og føra okkum á tann vegin, ið hann ynskir, at vit skulu ganga. Og hann er ein góður hirði. Hann veit, hvat tænar okkum best.

Jóh. 1,29: *Dagin eftir sær hann Jesus koma til sín og sigur: »Sí, Guðs lambið, sum ber synd heimsins!*

Jesus er Guds offurlamb. Hann ynskir ikki bert at leiða okkum her í lívinum. Hann ynskir at leiða okkum um allar ævir. Og hann hevur

opnað vegin til Himmals við at geva seg sjálfvan sum bót fyri okkara syndir. Hann tók okkara synd á seg og ynskir, at vit skulu venda við og fylgja honum.

Lærusveinarnir vóru í vanda. Men Jesus biðir teir hugsa um, hvør hann er. Tí síggja vit, at hann veruliga er Gud, frelsari, hirði og offurlamb, ja, so hava vit onga orsök at óttast. Men vit mugu síggja Jesus. Síggja hvør hann er. Lesa um hann, biðja til hann og vera saman við honum.

Men tá Jesus sigur ego eimi, so sigur hann eisini nakað annað. Tað eri eg. Hann stendur aftanfyri stormin. Hann er Gud. Um hann vildi tað, so var eingin stormur. Stormar henda eisini í okkara lívið. Spurningurin er ikki, hvussu vit sleppa undan stormum í lívinum. 2. Tim. 3,12: *Og allir, sum vilja liva gudiliga í Kristi Jesusi, skulu verða atsøktir!* Stormar koma um vit vilja liva eitt gudiligt lív. Tað kann vera stormar, freistingar ella atsøkinir frá menniskjum. Spurningurin er ikki, hvussu vit sleppa undan hesum, men hvussu vit nýta hesi høvi at dýrmeta og æra Gud.

Royna vit í egnari megi at basa storminum?
Royna vit í egnari megi at vinna á freisting?

Royna vit í egnari megi at sleppa undan stúran og ótta? Sigi eg, at hetta er mín stormur? Eg má basa honum? Ella gera vit sum lærusveinarnir?

“Teir vildu nú taka hann inn í bátin, og straks var báturin komin at landinum, sum teir hildu ímót.”

Hetta versioð kann læra okkum sera nógv. Tí bjóða vit Jesus umborð, tá stormarnir ýla? Ella ræðast vit? Sum lærusveinarnir mugu vit hyggja at Jesusi og ikki aldunum. Ja, við Jesusi í bátinum at stormi eg smílist. Ikki tí at stormare eru tespiligir, men tí eg veit á hvønn eg trúgvi. Á Jesus, sum er Gud, frelsari, hirði og offurlamb.

Ja, tá lærusveinarnir bjóða Jesus innanborða, tá koma teir at landinum. Tá eru teir tryggir. Tá Jesus er við er stormurin ikki longur ein hóttan. Tá Jesus er við, tá er tryggleiki og friður – hvussu so leikar í. Sum Paulus sigur í Róm. 8,38-39: Tí at eg eri fullvísur í tí, at hvørki deyði ella lív, hvørki einglar ella harradømi, hvørki tað, sum nú er, ella tað, sum koma skal, ella kreftur, **v39** hvørki hædd ella dýpd ella nakar annar skapningur skal kunna skilja okkum frá kærleika Guðs í Kristi Jesusi, harra okkara.

Silas Olofson

Andakt

Hin leitandi frelsarin

“Hvør tykkara, sum hevur 100 seyðir og hevur mist ein teirra, letur ikki teir 99 vera eftir í haganum og fer at leita eftir tí burturmista, inntil hann finnur hann? Og tá ið hann hevur funnið hann, leggur hann hann fegin á herðarnar” (Luk. 15,4-5).

Eg eigi eina bók, sum hevur eitt lógið navn: “Gud ja! Men Jesus?” Tað løgna er, at tað eru menniskju, sum trúgva á Gud, men einki leggja í Jesus. Men tað ræðuligasta av øllum hevði verið at møtt Gudi - uttan um Jesus, og uttan at standa reinsaður í Jesu blóði.

Tann, sum vendir Jesusi bakið, vendir bakið til Guds og Himmalin - og verður glataður í ævir!

Tí, tað er bara frelsa í Jesu navni eina!

Fariseararnir og teir skriftlærdu søgdu eisini ja til Guds - men nei til Jesusar! Eingin bað so ofta til Guds og las so íðin í Bíbliuni sum teir. Kortini hataðu teir Jesus. Og fyri at dálka góða navn hansara og umdømi eyknevndu teir hann “syndara vinur”.

Men hugsa tær, hvat eitt undurfult navn hetta gjørdist fyri allar syndarar!

Ja, hetta bleiv eitt heiðursnavn hjá Jesusi! Hann var jú nettupp komin at frelsa syndarar - og fyri at teir rættiliga skuldu skilja tað, segði hann teimum søguna um teir 100 seyðirnar. Hann greiddi frá teimum 99, sum lógu tryggir í rættini, og um hin eina, sum var burturvilstur, og so segði hann frá, hvussu hirðin leitaði eftir honum, til hann fann hann, og hvussu hann bar hann heim við gleði.

Hatta er ein undarfull mynd av Jesusi - kanna hana ógvuliga gjølla!

Hann gjørdist ikki argur og klípti seyðin í beinið ella sló hann í illsinni. Hann gav ikki ilt av sær, av tí at hesin tápuligi seyðurin var runnin sínar egnu leiðir. Nei, hann var bara glaður, hann tosaði blíðliga og eymt við hann. Varisliga lyfti hann hann upp á herðarnar og bar hann heim við gleði!

Akkurát soleiðis er Jesus! Hann verður glaður! Tað verður gleði í Himli - og tú verður glaður, um hann sleppur at bera teg heim til sín! Ja, ein og hvør, sum trýr á Jesus, syndara vin, verður glaður og sælur! Og eingin munur er, um vit eru lítil ella stór.

Vilhelm Munch/E. Campell týddi

Hvítusunnustevna

Í dögnum 2.-4. juni var Hvítusunnustevna Kirkjuliga Missiónsfelagsins hildin í Emmaus í Klaksvík. Oddvar Dahl var høvuðstalarari og talaði út frá yvirskriftini ”Hann skal dýrmeta meg”. Møtini vóru væl vitjaði av bæði norðingum og avbygda fólki. Eisini var samlað inn til Kirkjuliga Missiónsfelagið og komu 23.000 kr inn til arbeiðið. Vit ynska at takka øllum, ið luttóku á stevnuni.

22.-24. september verður ársmeiti Kirkjuliga Missiónsfelagsins í Missiónshúsinum við Landavegin og tá verður norðmaðurin Odd Dubland høvuðstalarari. Vit gleða okkum at síggja tykkum aftur tá.

Oddvar Dahl og konan

Hvussu kann eitt útvarp fjalast?

Tíverri eru nógv lond í heiminum, har tað er vera kristin merkir mótgongd og atsóknir. Norðurkorea er óvast á yvirlitinum yvir lond, har trúgvin kostar mest.

Ein undirgrundskirkja er í Norðurkorea, men hon hevur sera truplar umstøður at virka undir. Fyri nógv kristin í landinum er útvarpssendingar einasta kelda til kristna undirvísing og uppmuntring.

Tað er tó sera vandamikið at eiga eitt útvarp í Norkurkorea – seraliga um tað er innstilla á eina kristna støð. Tí er tað ikki sikkurt, at hava eitt útvarpstól heima.

Men hvussu goyma hesi norðurkoreansku kristnu teirra útvarp?

Tey grava tað niður í markini.

Á sumri regnar illa og um veturin er ofta frost.

Hetta er ikki gott fyri eitt útvarp, ið liggur undir moldini.

Tí fylgja tveir plastikposar við, hvørja ferð eitt útvarp verður smugla til landið og latið teimum kristnu. Posin verjir útvarpið móti dusti og vætu, so tað heldur longri.

Tey norðurkoreansku kristnu hava so stórt ynski um at hoyra Jesus, at tey grava útvarpið niður og grava tað upp um kvældið fyri at lurta eftir kristnum sendingum.

Latum okkum minnst til okkara kristnu brøðrum og systurum í Norðurkorea í bøn.

Frá www.norea.dk

Kirkjuliga Missiónsfelagið stuðlar útvarpssending gjøgnum Norea Radio við 50.000 kr árliga.

Silas Olofson týddi

Endurnýggjan

Sten Sørensen, blaðstjóri

Tað einasta, sum hendir av sær sjálvum, er, at tingini falla í órøkt, tað gongur aftur á hond við kroppinum, um vit ikki røkja hann. Endurnýggjan er tekin um lív. Eg havi hoyrt, at kyknurnar endurnýggja seg, og at menniskju tískil endurnýggjast hvørt sjeynnda ár.

Okkara gudslív má eisini endurnýggjast, og hond má takast um tað. Tað einasta, sum veksur av sær sjálvum, er ókrút. Jesus undirvísir um víntræið í Jóh. 15. Hann sigur, at Hann er víntræið, og vit eru greinarnar. Fyritreytin fyri lívi er, at vit verða í Honum og Hann í okkum. Um tað ikki er so, doyggja vit. Deyðar greinar verða høgdar av og blakaðar í eldin.

Tað hendir eitt av tveimum við greinunum: Annaðhvørt verða tær skornar niður og kliptar – ella um tær eru deydar, verða tær tiknar burtur. Tá ið greinar verða skornar, fer ein endurnýggjan og ein lívsmegi fram!

Eg eri so glaður, at tað ikki eru vit, sum eru víngarðsmaðurin. Tá kundi tað blivið ein ófullfígga og tilvildarlig klipping.

Gud er víngarðsmaðurin! Vit høvdu sæð nógvar “bjálkar” hvør hjá øðrum, um vit sluppu at ráða – og tá høvdu fólk ikki trivist í samkomuni.

Okkara Meistari og Harri er kallaður bæði hirði og víngarðsmaður. Hann vil meir enn fegin gera tað, sum skal til, so at vit endurnýggja okkum. Men vit mugu velja at lata Hann sleppa framat í okkara lívi.

Tað er okkurt vakurt, sum kemur fram aftan á eina endurnýggjan. Ikki endiliga ávegis. Tá kundi tað sæð út sum eitt “byggjapláss”, men eftir at tilgongdin er liðug, trínur ein flottur bygningur fram.

Latið okkum hyggja at einum bíbliuteksti, sum er um endurnýggjan. Dávid, ein av Guds størstu monnum í Gamla Testamenti, var fallin í synd, tí hann fór inn til Batsebu. Tann eina syndin førði ta næstu við sær. Soleiðis er tað við syndini. Men í

Sálmi 51 biður Dávid um fyrirgeving. Les versini 3-14. Her er talan um reinsan og endurnýggjan í samband við syndugar gerðir. Staðin fyri at lata sum einki er hent, so velur Dávid at taka eina uppgerð og gevur seg yvir til sín Harra og Meistara. Her er endurnýggjanin.

Latið okkum fara til Róm 12,1-2. Hetta er stríðið um sinn okkara! Her er ein jalig og eggjandi áminning til okkum kristnu: Endurnýggjanin av sinni okkara. Um sinn okkara ikki verður endurnýggjað, vendir tað aftur til henda heimsins hugsanarhátt. Og tá skikka vit okkum sum henda verð. Tá ið vit liva við einum endurnýggjaðum sinni, kunnu vit royna, hvat ið er Guds vilji, hitt góða og hugnaliga og fullkomna!

Tað er eitt stríð um sinn okkara! Djevulin vil ávirka tankar okkara. Verða tankarnir myrkir, verður hetta innhurðin fyri mótloysi og stúrni.

Í 2. Kor. 4,16-18 síggja vit, at vit mugu velja endurnýggjanina! Og hon er ikki spilt eftir síðsta søludag, so sum okkara dagligu vørur eru. So latið okkum geva okkum yvir til Hansara, sum er víngarðsmaðurin, so at sinnið verður endurnýggjað soleiðis, sum Hann sær, at tað er best!

(Stytt)

Effie Campbell umsetti.

Jesus kemur aftur

Kristin hava til allar tíðir trúð, at Jesus skuldi koma aftur, meðan tey livdu. Soleiðis er tað í dag, og soleiðis var tað á ápostlanna døgum.

Fyri tann, sum trýr, gongur tað móti degi. Tá ið Jesus kemur aftur, skulu vit mæta einum vini, einum, sum vit hava bjóðað vælkomnum inn í lív okkara sum Meistara og Harra. Hann hevur framtíðina í hond síni og hevur tamarhald á øllum.

FRELSARIN KEMUR AFTUR. Tá ið Jesus kemur aftur, er tað tín og mín Frelsari, sum kemur aftur. Vit skulu uppliva eina sigursæla uppreisn frá teimum deyðu og fáa dýrdarlikam. Hansara samkoma verður førd til himmals í sigursfrøi. Hann, sum loysti syndatrupulleikan, tá ið hann doyði á krossinum, hevur makt at frelsa øll, sum trúgva á hann. Eg gleði meg til tann dagin at síggja, at Gud vann kapprenningina um menniskjuni! Himmalin fer at verða fullur!

KONGURIN KEMUR AFTUR. Tað er kongurin, sum kemur aftur, og hann kemur í sigursfrøi. Hvørt knæ skal boyggja seg fyri Jesusi kongi, og hvør tunga skal játta, at hann er Harri. Vit fara at síggja, at alt skapanarverkið er umfatað av hansara frelsu. Uppi í har eru eisini dýrini, náttúran og alheimurin (universið). Sum hetta verður ein undurfullur dagur! Skuldu vit ikki eisini rópt:

Ja, kom, Harri Jesus, kom skjótt!

Effie Campbell umsetti.

Frelstur og varðveittur

Ein maður vitnaði á einum húsmøti:

Tað ræður um at halda seg nær “eldinum”. Fara vit ov langt burtur frá honum, verður øskukalt, og andaliga lívið doyr. Bíblían áminnir okkum eisini um hetta: “Verið ikki linir í áhuga tykkara; verið brennandi í andanum.” (Róm. 12,11) Og Opinb. 3,16 sigur: “Tí, av tí at tú ert flógvur, og ert hvørki heitur ella kaldur, skal eg spýggja teg út úr munni mínum.”

Eg eri uppvaksin í trúgvandi heimi, og foreldur míni lærdu meg at biðja. Men tá ið eg kom í ungdómsárinum, valdi eg skeiva vegin og fór út í lívið. Hetta kom at kosta mær nógv. Eg var 40 ár, áðrenn eg varð umvendur. Eg lá í 5 dagar uppi í songini í dýrastu sálarneyð og rópti á Jesus. Eg sá ræðuligur út, skeggið var vaksið, og eg var illa fyri. Men tá greip Harrin inn.

Hann segði mær, at eg skuldi fara upp úr songini og lata meg í.

So skuldi eg fara inn í eini ávís hús í bygdini, og har fór eg at hitta ein ávísan mann, sum skuldi hjálpa mær. Eg so gjørði. Men á veg til hesi húsini, leyp Satan á meg og segði: “Tú fert ikki at hitta handa mannin inni har. Tú fert at gera teg ordiliga til skammar fyri húsfólkinum har.”

Eg mundi vent við, men eg herjaði kortini á. Tá ið eg kom í gongina, stóð hesin umrøddi maðurin har. “Tú ert ikki ørindaleysur,” segði hann. “Nei, tað eri eg ikki. Kanst tú biðja fyri mær?”

“Ja, latið okkum fara eitt sindur til viks fyri okkum sjálvar.” Hann bað so fyri mær, og eg gav Jesusi mítt lív og bjóðaði honum inn í mítt hjarta. Hetta var eitt leygarkvøld undir missiónsvikuni í bygdini. “Fert tú á møtið í annaðkvøld?” spyr hann so. Jú, tað ætlaði eg mær. “Eg skal geva tær eini góð ráð. Tú skalt fara fram ígjøgnum og seta teg á næstfremsta bonk inni við vegginn, tí so verða tankarnir ikki

órógvaðir av fólkunum, sum sita framman fyri tær.”

Eg fór á møtið, reisti meg upp og segði: “Í gjárkvøldið gav eg Jesusi lív mítt.” So setti eg meg niður.

Tað var so undurfult at vera frelstur, syndabyrðan rullaði av, og tá ið eg hugdi út gjøgnum vindeygað, var grasið bráðliga nógv grønari og himmalin nógv bláari.

Mánamorgun, tá ið eg kom til arbeiðis, stóðu allir menninir uttan fyri hurðina til flakavirkið, har vit arbeiddu. Tá var tað ein, sum ætlaði at gera gjøldur burtur

úr mær. “Hygg, har kemur hann,” rópti hann, “hann bleiv frelstur leygarkvøldið.” Men allir hinir hugdu álvarsliga upp á spottaran, sum fánaði meir og meir og meir. Tað, sum hann hevði ætlað mær, rakti hann sjálfvan.

Nú eru 45 ár farin, og Harrin hevur varðveitt meg. Eg havi fingið náði at tænt honum við vitnisburði og sangi. Tað er lívsneyðugt at koma, har orðið verður boðað í anda og kraft, at halda seg til “eldin”, annars doyr andaliga lívið.

Effie Campbell.

Streingjakórini

Ein maður talaði á einum húsmøti:

Streingjakórini hava havt alstóran týdning. Allur ungdómurin í okkara bygd sang við í streingjakórinum. Vit ferðaðust landið runt til missiónsvikurnar, har vit sungu og vitnaðu. Vit bóðu nógv og upplivdu stór undur; men tey eldru dámdi ikki at tosa um tað, tí tey hildu, at tað var millum Gud og tann einstaka persónin, og tað mugu vit so virða. Annars sigur Guds orð: “Greinið fólkanna millum undurverk hans!” Sálm. 96,3. Vit brúktu Jesu egnu uppskrift. Harrin sigur, at tað er altso ikki alt, sum fer út, uttan við bøn og føstu (Matt. 17,21). So vit fastaðu eisini.

Tað er av alstórum týdningi, at vit halda okkum til “eldin”. Byrja vit at slaka við bíbliulestri, bøn og at koma saman, doyr okkara andaliga lív. Øll tey, sum vóru í streingjakórinum eru varðveitt í dag, og nógv eru enn virkin.

Fleiri føroyingar hava verið á bíbliuskúla í Staffelsgata í Oslo. Hin kendi bíbliulærarin, Elna Kvellestad, segði einaferð nakað, sum hevur fyllt mær alt lívið:

Ein gomul kona lá á sjúkrahúsi og var ógvuliga sjúk. Meinigheitin savnaðist kring song hennara, og hvør einstakur bað eina bøn. Tá ið tann síðsti hevði biðið, fór gamla konan sjálv at biðja: “Harri, læt eina hurð standa opna, nú, tá ið eg komi!” Hini høvdu biðið Harran grøtt hana, men vit skulu ikki vera her allar ævir, og gamla konan skilti, at nú var hennara tíð komin.

Effie Campbell.

Lita Myndina

Hann á tekjuni

Uffe Nissen

“Nóa og synir hans, kona hans og sonarkonur hans við honum fóru tá inn í ørkina undan vatnflóðini ... Og Harrin læt aftur eftir honum.” (1. Mós. 7,7.16) Tað vóru óivað mong á Nóa døgum, sum høvdu sín máta at sleppa undan vatnflóðini. Men bara Nóa og hansara familja vórðu frelst, av tí at tey fóru inn í ørkina eftir treytum Harrans. “Og Harrin læt aftur eftir teimum.”

Tey fóru ígjøgnum harðveðursdagar og nætur, men mitt í øllum kendu tey ein ómetaligan tryggleika. Harrin hevði sjálvur latið aftur eftir teimum. Hann hevði tikið ábyrgdina á seg.

Jødarnir hava knýtt eina søgn upp í frágreiðingina um flóðina miklu. Hon er um ein mann, sum vildi frelsast eftir sínum egnu treytum. Hann kallaðist Irad, og hann hevði sína egnu klóku ætlan í kvittanum. Hann vildi ikki kvetta við verðina, men um nú Nóa kortini skuldi havt rætt, so ætlaði hann at leita sær friðskjól á tekjuni á ørkini. Har innrættaði hann seg í góðari trúgv. Men sum frá leið fekk hann ikki hildið sær føstum á tekjuni. Har var hvørki lívd ella føði, hann doyði saman við øllum hinum. **Uppi á ørkini, ikki inni í henni!** Mong vilja frelsast upp á tann mátan, soleiðis eitt sindur í nánd av øllum, hvørki køld ella heit. Men tað riggar ikki í ódnarveðri – tá fellur tað hálva hjartað og tað flógva sinnið saman við verðini.

Frelsan er, at **Harrin letur aftur eftir okkum!**

Effie Campbell umsetti.

Útgevvari
Kirkjuliga Missiónsfelagið
Purkugerði 7
Fo- 100 Tórshavn
t- postur: kmf@kmf.fo

Heimasíða: www.kmf.fo
Ábyrgd: Silas Olofson
tel: 286968
Prent: KMF
Konta: 9181- 495.337.3

Kirkjuligt Missiónsblað
kemur út 8 ferðir um árið
(februar, mars, mai, juni, august
september, november og desember
Halдарagjald: kr. 200,00